

Nr 64.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag om fortsatt tillämpning av lagen den 31 maj 1918 innefattande särskilda bestämmelser angående rätten till inmutning inom vissa län; given Stockholms slott den 9 februari 1923.

Under åberopande av bilagda i statsrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t härmed föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till lag om fortsatt tillämpning av lagen den 31 maj 1918 innefattande särskilda bestämmelser angående rätten till inmutning inom vissa län.

GUSTAF.

A. Åkerman.

Förslag

till

LAG

om fortsatt tillämpning av lagen den 31 maj 1918 (nr 288) innefattande särskilda bestämmelser angående rätten till inmutning inom vissa län.

Härigenom förordnas, att det förbud, som i 1 § i lagen den 31 maj 1918 innefattande särskilda bestämmelser angående rätten till inmutning inom vissa län stadgas mot inmutning av järnmalmsfyndigheter för annans än kronans räkning, vilket förbud gäller till den 1 oktober 1923, skall äga fortsatt giltighet till den 1 oktober 1924 samt att övriga bestämmelser i sagda lag skola äga tillämpning med avseende å inmutning, som i samma bestämmelser avses, där denna sökes före sistnämnda dag.

Denna lag träder i kraft den 1 oktober 1923.

Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 9 februari 1923.

Närvarande:

Statsråden LINDQVIST, THORSSON, OLSSON, NOTHIN, SVENSSON, HANSSON, ÅKERMAN, LINDERS, SCHLYTER, ÖRNE.

Efter gemensam beredning med chefen för handelsdepartementet anför chefen för justitiedepartementet statsrådet Åkerman:

»I slutbestämmelserna till lagen den 31 maj 1918 (nr 288) innefattande särskilda bestämmelser angående rätten till inmutning inom vissa län är stadgat, att det i lagens 1 § omförmälda förbud mot inmutning av järnmalmsfyndighet för annans än kronans räkning skulle upphöra att gälla den 1 oktober 1919 samt att lagens övriga bestämmelser icke skulle tillämpas med avseende å inmutning, som söktes efter sistnämnda dag, allt så framt ej Kungl. Maj:t med riksdagen annorlunda förordnade. Genom särskilda lagar, gällande för ett år i sänder, har därefter 1918 års lag erhållit förlängd giltighetstid, senast genom lag den 9 juni 1922 (nr 227) till den 1 oktober 1923.

Ifrågavarande lagstiftning har erhållit allenast provisorisk giltighet i främsta rummet med hänsyn till pågående förarbeten för en ny gruvlagstiftning. De sakkunniga, vilka för detta ändamål under år 1920 tillkallades inom justitiedepartementet, torde under loppet av innevarande år komma att avsluta sitt arbete med avgivande av förslag till definitivt ordnande av denna fråga. Tidigast vid 1924 års riksdag lärers därför ärendet kunna komma under behandling. Vid sådant förhållande bör tydligen nu tagas under överbäggande, huruvida 1918 års lag bör erhålla ytterligare förlängd giltighetstid. I likhet med vad under föregående år skett har jag låtit infordra yttranden härutinnan från kommerskollegium, länsstyrel-

serna i Jämtlands, Västerbottens och Norrbottens län, chefen för Sveriges geologiska undersökning, bergmästaren i norra bergmästaredistriktet samt 1920 års gruvlagstiftningssakkunniga. Samtliga dessa yttranden hava numera inkommit.

T. f. berg-
mästaren i
norra distrik-
tet.

Tillförordnade bergmästaren i norra distriktet, gruvingenjören R. Stahre, har anfört:

»Efter lagens ikraftträdande den 15 juni 1918 har till och med den 30 november innevarande år för enskilda utfärdats följande antal mutsedlar, dels å nyupptäckta, dels å sönade mineralanledningar å kronojord inom de län, som beröras av lagen:

Nyupptäckta mineralanledningar.

L ä n	1918	1919	1920	1921	¹ / ₁ — ³⁰ / ₁₁ 1922	Summa
Norrbottens	316	153	170	30	3	672
Västerbottens	51	6	7	233	24	321
Jämtlands	7	8	—	—	—	15
Summa nyupptäckta	374	167	177	263	27	1,008

Sönade mineralanledningar.

L ä n	1918	1919	1920	1921	¹ / ₁ — ³⁰ / ₁₁ 1922	Summa
Norrbottens	220	75	73	106	38	512
Västerbottens	115	—	22	31	6	174
Jämtlands	33	1	2	—	—	36
Summa sönade	368	76	97	137	44	722

Summa enligt lagen den 31 maj 1918 inmutade mineralanledningar.

L ä n	1918	1919	1920	1921	¹ / ₁ — ³⁰ / ₁₁ 1922	Summa
Norrbottens	536	228	243	136	41	1,184
Västerbottens	166	6	29	264	30	495
Jämtlands	40	9	2	—	—	51
Summa mutsedlar	742	243	274	400	71	1,730

Förlängd arbetstid för icke utmålslagda inmutningar äldre än ett år är gällande beträffande Norrbottens län för 8 st. och beträffande Västerbottens för 3 st. Icke utmålslagda inmutningar yngre än ett år finnas till följande antal inom de olika länen:

inom Norrbottens län 41 st.

» Västerbottens län..... 27 st.

Summa 68 st.

Å enligt ifrågavarande lag inmutade mineralanledningar har tills dato lagts följande antal utmål inom de olika länen:

L ä n	Mineralanledning	1918	1919	1920	1921	1922	Summa
Norrbottens	Grafit.....	15	2	—	—	—	17
	Molybden	—	4	1	—	—	5
	Svavelkis & grafit	—	—	1	—	—	1
	Svavelkis i järnmalm	—	8	1	7	1	17
	Magnesit & järnmalm.....	—	—	4	—	—	4
	Silver och bly	—	—	4	—	—	4
	Arsenikkis.....	—	—	1	—	—	1
Summa utmål för Norrbottens län		15	14	12	7	1	49
Västerbottens	Svavelkis	—	1	—	—	6	7
Jämtlands	Kromjärn	—	1	—	—	—	1
Summa utmål för hela distriktet		15	16	12	7	7	57

Av de ännu icke utmålslagda fyndigheter, varå finnas gällande mutsedlar enligt lagen den 31 maj 1918, avse nedanstående antal följande mineral:

Mineralanledningens art	Norrbotten		Västerbotten		Summa		Summa
	nyuppt.	sönade	nyuppt.	sönade	nyuppt.	sönade	
Zink, bly, silver	—	6	—	—	—	6	6
Kopparmalm.....	—	3	—	—	—	3	3
Magnetkis & koppar	2	—	—	—	2	—	2
Arsenikkis m. m.	—	1	—	—	—	1	1
Svavel- & kopparkis	—	—	1	—	1	—	1
Svavelkis	3	—	23	6	26	6	32
Magnesit	6	—	—	—	6	—	6
Apatit	—	28	—	—	—	28	28
Summa gällande inmutningar	11	38	24	6	35	44	79

Av utmålen innehålla 16 st., jämte svavelkis, varå utmål beviljats, avsevärda kvantiteter järnmalm, som dock enligt lagen den 31 maj 1918 ej får av inmutaren tillgodogöras, utan skall, i den mån den icke är för gruvdriften nödig, uppläggas på lätt tillgänglig plats i närheten av gruvan, varjämte, på grund av vid utmålsförrättningarna gjorda förbehåll mot avförande från gruvfälten av järnmalmsblandat berg, malmen före avförandet måste underkastas anrikning för avskiljande av järnmalmen, vilken även skall vid gruvfältet uppläggas. I huvudsak torde förhållandet vara detsamma i fråga om de fyra på magnesit och järnmalm lagda utmålen.

Av icke utmålslagda mineralanledningar innehålla sannolikt 6 st. å magnesit och 28 st. å apatit tagna inmutningar i förhållande till det inmutade mineralet avsevärda kvantiteter järnmalm. Inalles torde alltså 20 utmål och 34 ännu icke utmålslagda, inmutade mineralanledningar eller respektive 35 och 43 % av samtliga på grund av lagen den 31 maj 1918 tillkomna inmutningar och utmål innehålla mer eller mindre betydande kvantiteter järnmalm, vilken dock, på grund av lagens bestämmelser, icke kunna av inmutaren tillgodogöras, utan äro förbehållna kronan ensamt i egenskap av jordägare.

Av ovanstående tabell över antalet inmutningar enligt lagen den 31 maj 1918 framgår, att under år 1922 en avsevärd tillbakagång i inmutareverksamheten inträtt. Samtidigt kan även en förskjutning i förhållandet mellan antalet nyupptäckta mineralanledningar och totala antalet inmutningar konstateras, så att nyupptäckterna under år 1922 utgöra endast 38,0 % av samtliga inmutningar. Under åren 1918—1921 har detta förhållande varit respektive 50,4, 68,7, 64,6 och 65,8 %. Såväl kvantitativt som kvalitativt har sålunda inmutareverksamheten under år 1922 visat en anmärkningsvärd nedgång. Orsakerna härtill äro flera. En viktig orsak ligger i depressionen och den rådande penningknappheten, som gör den största återhållsamhet i fråga om kapitalutlägg för malmletning nödvändig. Övriga orsaker äro i viss mån olika för de olika länen. Inom Norrbottens län, där åtminstone hittills inga brytvärda fyndigheter av andra malmer än järnmalm äro kända, måste förr eller senare intresset hos enskilda för inmutareverksamhet på kronojord avstanna, då lagens den 31 maj 1918 förbud för enskilda att inmuta och tillgodogöra sig å kronojord upptäckta järnmalmsfyndigheter borttager all eggelse att fortsätta en med stora omkostnader betungad verksamhet, av vilken inga resultat äro att påräkna. Inom Västerbottens län äro orsakerna till den minskade inmutareverksamheten av ett annat slag. Här ha alltsedan år 1920 planmässiga undersökningsarbeten bedrivits för bringande i dagen av de kisförekomster, som finnas inom Skellefteå, Norsjö, Malå, Lycksele och kringliggande socknar. Inmutareverksamheten inom detta distrikt bedrivs huvudsakligen av tvenne företagare, nämligen dels staten, representerad av Sveriges geologiska undersökning, dels Centralgruppens Emissionsaktiebolag. I den jordtäckta terräng, som är rådande inom detta malmförande distrikt, sker malmletningen genom uppsökande och kartering av istransporterade lösa malmblock, vilkas moderklyft sedermera genom elektriska mätningar och diamantborrningar lokaliseras. Under den första ivern att lägga under sig de fyndigheter, som här kunde finnas, inmutades, i avsikt att utestänga konkurrenter, stora arealer, vilka

misstänktes vara malmförande, men där i regel endast en ringa del av de tagna inmutningarna eller ock ingen vid senare verkställda undersökningar visade sig innehålla malm i brytvärda kvantiteter. Sedan emellertid numera en överenskommen trëffats emellan de båda stora konkurrenterna om dessa malmfyndigheter, har en minskning i antalet uttagna mutsedlar inträtt, i det att numera endast sådana inmutningar tagas, inom vilka man har grundad anledning att vänta förekomst av malm.

Av det ovan anförda skulle den slutsatsen kunna dragas, att någon förlängning av 1918 års lag ej vore av behovet påkallad, utan att den skulle kunna avföras såsom onödig. För Norrbottens och Jämtlands län synes det ej heller vara av något större intresse, att denna lag äger bestånd, då inom dessa län någon livligare inmutareverksamhet med syfte att uppsöka nya malmförekomster på kronojord knappast numera torde vara att vänta. Men för Västerbottens län är en prolongation av lagens giltighetstid av så mycket större intresse. Inom detta län bedrives som ovan nämnts dels av staten, dels av en enskild företagare, centralgruppens emissionsaktiebolag, en planmässig och dyrbar verksamhet för eftersökande av hittills okända kismalmsförekomster, vilka säkerligen komma att för landet få en synnerligen stor betydelse. Ett slopande av nu gällande provisoriska lagbestämmelser angående rätten till inmutning inom vissa län skulle leda till ett tillfälligt återinförande av det under åren 1902—1918 gällande totala inmutningsförbudet å kronojord inom de nordliga länen. Då inom Västerbottens län kronojord och enskild mark förekomma i stark omväxling och ofta i små skiften, föreligger, om det totala inmutningsförbudet återinföres, stor risk, att enskildas intresse för malmetning inom även detta distrikt slocknar, då en fyndighet, som genom blockletning upptäckts, slutligen kan befinnas ligga helt eller delvis på kronojord, varigenom den enskilde malmetaren går miste om sitt fynd och de på dess eftersökande nedlagda kostnaderna. Ett borttagande nu av de provisoriska lagbestämmelser, som medge en enskild rätt att på kronojord med väsentliga inskränkningar i den fria dispositionsrätten över sina fynd tillgodogöra sig vissa upptäckta mineralfyndigheter, synes mig därför både olämpligt och obilligt, då det skulle fullkomligt lamslå den enskilda inmutareverksamheten inom ett distrikt, där enskilda på upptäckandet av nya malmförekomster nedlagt ett betydande arbete och även framvisat lovande resultat. Av dessa skäl anser jag mig böra på det kraftigaste tillstyrka en förlängning av de lagbestämmelser, som medge en enskild rätt att på kronojord inmuta mineralanledningar innehållande andra malmer än järnmalm.

I samband med frågan om prolongation av lagens den 31 maj 1918 giltighetstid torde det vara lämpligt att upptaga frågan, huruvida lagen bör förlängas i nu gällande skick eller om några förändringar i densamma böra vidtagas. De synpunkter, som härvid böra komma i betraktande, äro:

dels den giltighetstid en förändrad lag kan komma att få;

dels huruvida lagen den 31 maj 1918 uppfyllt de på densamma ställda förväntningarna att på ett förmånligt sätt reglera dispositionsrätten till fyndigheter på kronojord;

dels önskvärdheten av särlagstiftning för fyndigheter på kronojord.

Vad då först frågan om den giltighet en förändrad lag kan komma att få angår, synes det mig ej sannolikt att densamma kan erhålla annat än provisorisk karaktär. Den måste förr eller senare ersättas av den definitiva gruvlag, varför utredningar sedan flera år pågått. Enligt vad jag har mig bekant, hava nu sittande gruvlagstiftningssakkunnige erhållit förståndigande att före den 31 maj 1923 hava slutfört sitt arbete med framläggande av förslag till ny gruvlag. Detta förslag borde alltså kunna föreläggas 1924 års riksdag. Naturligtvis är det nu omöjligt att avgöra, huruvida detta förslag kan vinna riksdagens bifall, men frågan synes mig dock hava förts ett stort steg närmare sin lösning. Under sådana förhållanden synes det mig föga lämpligt att nu införa några nya provisoriska lagbestämmelser i fråga om dispositionsrätten till fyndigheter på odisponerad kronojord, om dessa förhållanden inom en snar framtid kunna tänkas bli reglerade av en ny definitiv gruvlag och om 1918 års lag kan anses på ett tillfredsställande sätt provisoriskt reglera dessa förhållanden.

I fråga om kronans intressen måste det nog erkännas att 1918 års lag på ett ganska gott sätt tillvaratager desamma. De anmärkningar, som framställts mot lagen, hava heller icke varit riktade mot de bestämmelser, som reglera kronans intressen, utan i regel avsett att medgiva en enskild inmutare något större friheter. Från kronans sida torde därför inga ändringar i lagen få anses önskvärda och för de enskilda inmutarne är det ovillkorligen bättre, att 1918 års lag prolongeras i oförändrat skick än att nya provisoriska lagbestämmelser införas, med eventuellt endast mycket kort giltighetstid.

Vad slutligen angår frågan om önskvärdsenheten av särslagstiftning för fyndigheter på odisponerad kronojord, vill jag som min åsikt framhålla, att dylik ej är önskvärd. Den lag, som reglerar rätten till malmfyndigheter bör vara enhetlig, vare sig fyndigheterna äro belägna på kronojord eller enskild mark, och så avfattad, att jordägarens intressen i tillbörlig grad tillgodoses.

Då sålunda 1918 års lag i stort sett på ett ganska tillfredsställande sätt provisoriskt reglerar rätten till inmutning å kronojord och då möjlighet föreligger, att ny definitiv gruvlagstiftning inom överskådlig framtid kan bli genomförd, anser jag mig böra förorda förlängning av lagens den 31 maj 1918 giltighet i oförändrat skick.

Beträffande den tid, prolongationen bör avse, vill jag som min åsikt framhålla, att en förlängning med ett år eller till och med den 30 september 1924 är den lämpligaste, då därigenom tid vinnes att se, huruvida gruvlagstiftningssakkunniges förslag till ny gruvlag innebär en lösning av gruvlagstiftningsproblemet, som kan vinna riksdagens bifall. Skulle ej heller detta förslag kunna antagas som definitiv lag, torde tiden för en eventuell revision av bestämmelserna i 1918 års lag vara inne.

För min del vill jag alltså tillstyrka förlängning av lagens den 31 maj 1918 giltighetstid i oförändrat skick till och med den 30 september 1924.»

Kommerskollegium.

Kommerskollegium har anfört:

»Den 13 mars 1922 hava gruvlagstiftningssakkunniga med skrivelse till herr statsrådet framlagt förslag till lag innefattande särskilda bestämmelser angående

rätten till inmutning å viss kronan tillhörig jord. Härmed avsågs att proviso-
riskt ersätta bland annat 1918 års lag. Hört häröver har kollegium den 24 mars
1922 i huvudsak tillstyrkt förslaget att gälla tillsvidare eller till dess ny allmän
gruvlagstiftning trädde i kraft.

Enligt anförande till statsrådsprotokollet den 21 april 1922 ansåg sig herr
statsrådet emellertid ej böra då ingå i prövning av de sakkunnigas förslag, var-
för frågan ej kom att föreläggas 1922 års riksdag.

Då nu gruvlagstiftningssakkunniga fått sig förelagt att senast den 31 maj
1923 hava slutfört sitt uppdrag, d. v. s. framlagt förslag till ny definitiv gruv-
lag, kan detta innebära, att definitivt ordnade förhållanden inom detta lagstift-
ningsområde möjligen komma att införas inom en icke alltför avlägsen framtid.
I händelse på denna grund en ny provisorisk lagstiftning i enlighet med 1922
års ovannämnda förslag ej skulle kunna beräknas erhålla annat än synnerligen
begränsad livslängd, synes det kollegium med hänsyn till önskvärheten att und-
vika alltför täta ombyten av författningar på området lämpligast att 1918 års
lag förlänges att gälla intill den nya definitiva gruvlagstiftningens ikraftträdande.»

Chefen för Sveriges geologiska undersökning har anförde:

*Chefen för
Sveriges geo-
logiska under-
sökning.*

»Såsom jag vid åtskilliga föregående tillfällen, senast i min framställning
till herr statsrådet av den 21 november 1921, framhållit, har den ifrågavarande
lagen hittills knappast haft någon betydelse för upptagandet av värdefulla före-
komster av malmer, varpå landet lider brist. Ingen av de betydelsefullare upp-
täckter av koppar- och svavelmalmer etc. som under senare år ägt rum kan sägas
hava framkallats genom lagen ifråga. Sedan man emellertid genom sistnämnda
upptäcker erfärit, att åtminstone vissa trakter i Norrland hysa verkligt värde-
fulla förekomster av sådana malmer som lagen avser, kan ett stegrat intresse
för dessa malmers efterforskande förväntas, och synes då icke uteslutet, att ett
förlängande av lagen kan leda till uppdagande redan inom närmare framtid av
förekomster, som i annat fall måhända avsevärd tid framåt förblivit oupptäckta.

Visserligen synes staten i främsta rummet böra genom sina egna organ
själv arbeta på uppdagandet av malmfyndigheter på sin mark. I betraktande
av de vidsträckta områden, över vilka sådana fyndigheter ligga mer eller mindre
glest utspridda, samt de mycket omfattande och kostsamma arbeten som krävas
för deras uppdagande och värdebedömande, kan dock staten för varje år med-
hinna tillräckligt noggrant undersöka endast ett mycket begränsat antal malm-
indikationer utan nedläggande av större kostnader än för närvarande torde kunna
komma ifråga. Så länge inmutningsrätten i övrigt bibehålles i vårt land, synes
mig därför skäl tala för att låta denna sporra jämväl enskilda att nedlägga
arbete och kostnader på uppdagandet av ifrågavarande malmer inom de nord-
ligare länens kronomarker, för så vitt nämligen statens intresse vid malmernas
tillgodogörande bliva tillräckligt tillgodosedda. Då detta synes mig vara fallet
enligt den ifrågavarande lagen, får jag föreslå, att denna måtte erhålla fortsatt
giltighet även efter den 30 september 1923.

Liksom föregående år anser jag emellertid, att lagens förlängning bör avse

endast ett år i sänder och alltså nu förordnas att gälla till och med den 30 september 1924.»

Länsstyrelserna i Jämtlands, Västerbottens och Norrbottens län.

Länsstyrelsen i Jämtlands län har anfört: Sedan ingången av år 1920 hade icke någon mutsedel å fyndighet å kronojord blivit ingiven till länsstyrelsen. För länets vidkommande syntes därför en återgång till förut gällande förbud för enskilda att erhålla inmutning å kronojord kunna äga rum. Skulle emellertid förhållandena i de båda övriga län, som berördes av ifrågavarande lag, anses tala för en fortsatt tillämpning av densamma, hade länsstyrelsen för sin del intet att erinra mot att tiden för lagens giltighet utsträcktes under ytterligare ett år.

Länsstyrelsen i Västerbottens län har uttalat, att förordnande om lagens fortsatta tillämpning syntes böra meddelas att gälla under ytterligare ett år i avbidan på ny gruvlagstiftning.

Länsstyrelsen i Norrbottens län har, under hänvisning till gruvlagstiftningssakkunnigas alltjämt fortgående arbete, förklarat sig finna en förlängning av lagens giltighetstid under ytterligare ett år vara av förhållandena påkallad.

Gruvlagstiftningssakkunniga.

1920 års gruvlagstiftningssakkunniga hava, efter tagen del av myndigheternas yttranden i ärendet, under åberopande av de skäl, som i dessa yttranden anförts, tillstyrkt, att 1918 års lag i oförändrat skick erhåller fortsatt giltighet under ytterligare ett år eller sålunda till den 1 oktober 1924.

Departementschefen.

I yttrande till statsrådsprotokollet den 21 april 1922, återgivet i Kungl. Maj:ts proposition nr 246 till samma års riksdag, lämnade jag redogörelse för uppkommen fråga, huru i avbidan på slutförandet av arbetet med revision av gällande gruvlagstiftning och de förändrade bestämmelser rörande dispositionen av kronans jordägarandelar, som därav kunde komma att föranledas, utnyttjandet av dylika jordägarandelar lämpligast borde interimistiskt ordnas. I sammanhang härmed omnämnde jag, att gruvlagstiftningssakkunniga uti ett till mig den 13 mars 1922 avgivet utlåtande uttalat den uppfattning, att 1918 års lag borde ersättas av en ny lag, gällande för fyndigheter å odisponerad kronojord inom hela landet och innehållande ändrade bestämmelser även i flera andra hänseenden, ävensom framlagt förslag till sådan ny lag. Varken detta förslag eller ett av gruvlagstiftningssakkunniga i betänkande, som den 31 mars 1922 ingivits till

chefen för handelsdepartementet, framlagt förslag till förordning om förvaltning av kronans jordägarandel i gruva föranledde emellertid någon Kungl. Maj:ts framställning till riksdagen, utan blev 1918 års lag i oförändrat skick prolongerad för ännu ett år.

Då jag nu har att åter upptaga frågan om utsträckt giltighetstid för denna provisoriska lagstiftning, finner jag, med hänsyn till vad samtliga i ärendet hörda myndigheter ävensom gruvlagstiftningssakkunniga anfört, det icke kunna vara föremål för någon tvekan, att 1918 års lag bör, på sätt under de föregående åren ägt rum, erhålla fortsatt tillämpning efter utgången av den senast bestämda tiden för dess giltighet. Det skäl, som förlidet år främst var bestämmande för att icke ännu giva denna lagstiftning ett förändrat innehåll, torde sedan dess hava vunnit i styrka. Enligt Kungl. Maj:ts beslut den 24 november 1922 skall gruvlagstiftningssakkunnigas arbete vara slutfört senast den 31 maj 1923. Den tidpunkt, då ett förslag till definitivt ordnande av gruvlagstiftningens olika spörsmål kan komma under behandling, har därmed ryckt närmare. Vid sådant förhållande anser jag, i överensstämmelse med den uppfattning, som kommit till uttryck i samtliga de avgivna yttrandena, icke lämpligt att nu upptaga fråga om ändringar i 1918 års lag.

I fråga om den tid, prolongationen bör avse, har kommerskollegium förordnat, att den provisoriska lagstiftningen förklaras skola gälla intill dess en definitiv lag kan träda i kraft. I övriga yttranden har föreslagits, att förlängningen av lagens giltighetstid även denna gång skall omfatta allenast ett år eller sålunda tiden till den 1 oktober 1924. För min del biträder jag den senare uppfattningen. Om förslag till ny gruvlagstiftning icke skulle kunna föreläggas 1924 års riksdag, synes det mig lämpligast att frågan om fortsatt provisorisk lagstiftning och innehållet av densamma upptages till förnyad omprövning. Först sedan gruvlagstiftningssakkunnigas betänkande avgivits, lär det vara möjligt att bedöma denna frågas läge i hela dess vidd.

Då jag alltså nu hemställer, att till riksdagen avlåtes proposition med förslag om beredande av fortsatt giltighet åt 1918 års lag, erinrar jag till sist, att enligt övergångsbestämmelserna till samma lag beslut i sådant hänseende kan fattas utan iakttagande av den i § 87 regeringsformen stadgade ordning och att följaktligen lagrådets hörande i detta ärende icke är erforderligt.»

Föredraganden uppläser härefter ett i enlighet med nu angivna grunder inom justitiedepartementet upprättat förslag till *lag om fortsatt tillämp-*

ning av lagen den 31 maj 1918 (nr 288) innefattande särskilda bestämmelser angående rätten till inmutning inom vissa län; och hemställer föredraganden, att förslaget måtte genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan förordnar Hans Maj:t Konungen, att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

N. Cervin.
